

Тайният Дневник на Архангел Михаил

Ден 1

Взеха ме на работа. Толкова съм щастлив. Шефът каза, че ще пазя Портите райски с Огън и меч от Адам, Ева, Синовеите човешки и мормонските проповедници. Уха! Почвам от утре.

Ден 2

Поради недостиг на средства вместо Огън и меч ми дадоха само меч. Обещаха веднага щом хванат онзи взломджия, как му беше името, Персей или Персефон или Принца на персия, не помня вече... Та като го хванат ще си получа огъня. Обаче мен не ме интересува много. Не пуша.

Днес тренирах с меча. Никой не ни нападна. Но нищо. Важното е, че пазя Рая. Еден, дет са го рекли мъдрите хора. Тоест шефа..

Ден 3

Седя на входа и гледам злосторно. Истинският нинжангел може да срази врага си само с поглед!

Ден 1460000

Уха! Успях! Дойде някакъв дядка, прегърбен, плешив, в бяла роба, едвам ходеше направо и говореше някакъв Латиноамерикански език, май дори точно латински. Погледнах го и последните четири хиляди години тренировка си казаха думата. Хехе. Така го стресирах, че оживя отново. Направо припадна. На земята искам да кажа. Защото това е Рая. Много готино място. Направо Рай. Честно.

Ден 1460001

Шефът ме извика в кабинета си. Той е много културен. Обясни ми кротко, че ако пак изрита папата, пропадам. Май говореше буквално. Изтъкнах, че не знам как да познавам папите. Шефът беше много любопитен как тогава всички досегашни са вътре. Ми не знам, сигурно са минали през аварийния изход. Онзи зад кухнята. Шефът помълча малко. После внимателно попита защо не пазя и онзи вход. Ми щото е изход ебаси. Аварииен при това. Ако иска, ще го пазя, когато се случи авария. Шефът си скубе косата. Обади се на Ицето по мобилния и му крещя малко. После ми хвърли един такъв поглед, за какъвто ще има да тренирам три милиона години. Даде ми библия да се образовам за папите. Колекторс едишън. С бонус двд.

Подпрях с книгата портата, че малко се беше разкачила и ставаше течение. Двд-то го подстрих и тренирам да мятам шурикен. Няма да имам проблеми със следващия папа. Не и ако не успее да се оплаче даже. Хъ хъ хъ.

Ден 1460020.

Скука. Но пък вече съм доста добре с двд-то. Имаше едно дърво недалече от поста ми, упражнявах се на него. Последното хвърляне направо го отрязах. Жалко за плодовете. Нищо, няма победа без жертви.

Ден 1460021

Мина Габриел. Пребледня и попита какво е станало с ябълката на шефа. Свих рамене невинно. Обясних му, че котката си остреше ноктите там. Габриел не ми вярва много. Показах му меча си. Още няма огън, но и така е внушителен. Габриел схвана. Котката изхвърча.

Исправиха дървото с кран и го заковаха с пирони. После издигнаха около него пет метра висок и два метра дебел зид. Жалко. Нарисувах си на него мишена и вече съм издълбал 20 сантиметра дупка в центъра. Еха.

Ден 1460036

Още никой не е върнал огъня. За сметка на това съседите прокарват електричество. Реших, че електрически меч е по-добър от огнен. Пъкнах го в контакта.

Марчето каза, че ще мога пак да си използвам ръката след седмица. Душица жена е тя, ей, изобщо не заслужава такъв мъж дет само я тормози. Покани ме на кафе, но дори и с изпържена ръка си имам служебни задължения. Мятан двд-то с лявата и псувам съседите наум. Ще видят те.

Ден 1460039

През дупката в зида вече се вижда дървото. Почти е зарастнало. Имам пъклен план. Така де, божествен. Нищо пъклено. Честно. Все пак Рая пазя. Един вид.

Ден 1460050

Напих Азрааел. С ябълкова ракия. Пяхме Градил Илия Килия. И Рикийчице Мъченичице. Божествено питие е това. Азрафаел предложи да пеем нещо и за дървото на шефа, обаче му напомних, че сме на публично място и другите може да си помислят, че нямаме предвид ябълката. Той ми повярва. Решихме да ходим да накажем съседите за електричеството им. С огън и меч. Тоест без огън. Още. Но аз не губя надежда.

Ден 1460051

Ази се гърчи от махмурлук и псува на всички езици, които познава. А той познава много езици.

Шефът ме повика. Гледа странно. Пита ме дали имам нещо общо с разрушаването на Вавилонската кула. Гледам невинно. Той ми размахва пред очите днешния вестник. Аз кротко вдигам ангелско пръстче и му посочвам къде е написано „преди новата ера“ точно до днешната дата. Той млъкна. Погледна ме странно. Аз гледам все така невинно. Ми ебаси, пазя входа, пощата през мен минава. Шефът ме прати да му се махам от погледа. Да, онзи поглед. Ура. Занесох на Азрааел кисело зеле да закусва. Приятелите трябва да се поддържаеме. Особено в Рая. Тук човек за човека е ангел. Както са казали римляните: Хомо хомини хомос хомосайд. Или нещо такова.

Ден 1460058

Относително спокойно. Самолетите малко ме дразнят, откакто шефа ми забрани да ги свалям с ябълки. Казва, че и без мен бермудския тригълник е достатъчно известно място и само НАСА му е притрябвала сега.

Да бе да... Какво знае той за бермудския тригълник? Без мен това място още щеше да стене под ботуша на туристическия агресор. Но нищо, стига ми тая награда да каже нявга народа ... абе да казва каквото ще. Хъ. Нали съм в рая. Муахаха.

Ден 146070

Новите съседи са некви тъпи американци. Седят си по цял ден вътре, дъвчат макдоналдс, наливат се с кафе и се съдят като в стария завет. И електричество сложиха отгоре на всичкото. Нарочно ме провокират. Шефа ме извика да ми каже, че ако с тях стане същото като с вавилонците, да си търся гумено пате. Щото ме чака дълга, дълга баня. В сауната. Каква сауна, попитах го. Шефът каза, че говори за онази на партера. С черните джакузита. И много топлата вода. Обичам джакузита. Жалко за американците.

Ден 1460071

Предложих на Ази да пийнем по чашка. Той ме гледа особено, пелтечи нещо и бяга да се измъква. Странно. Мислех, че ракията му харесва. Е, както и да е, ще се наложи да ползвам собствените си връзки. Звъннах

два три телефона. Бай Ладо се нави, отдавна ми дължеше услуга.

Ден 1460080

Днес съм в прани дрехи. Мечът ми е лъснат лъснат та чак свети. На стената съм написал с големи букви „Не е нужно да си ангел, за да работиш тук... но помага!“. С кръв. Онзи папа се беше върнал, ама тоя път успях да го нацепя преди да гъкне. Двд-то мина през него като през масло. Така де, това е праведна кръв, така надписа придобива допълнителна тежест и достоверност. Дойде шефа, огледа обстановката, но май привидната ми невинност не го заблуди. Покрещя ми. Удари ме с няколко мълнии. Изглеждаше тъжен, за това предложих да го почерпя с малко от моята ракия. Удари ме с още няколко мълнии, но накрая се съгласи. После пяхме хиподил и рамщайн. Заведох го у тях и той накара Марчето да ни точи баница. Тя ме гледа като втори Юда. Пак ще трябва да бера цветя. Но първо ще почакам да му помине на шефа, нямам с какво да го държа пиян цяла седмица. Стареца порка като гръцки бог. Вземам Ицо и отиваме на риба.

Ден 1460087

Шефа беше сложил на входа Рафи да ме чака с някаква гаубица. Ухилих се чаровно и му показах какви риби сме наловили. Той взе да разсъждава. Извадих и бутилка вино. Подобавашо. Той си пада леко сноб за храната. Светнаха му очичките. Тоест те принципно си светят, това е характерно за него, но сега светнаха иначе. Пусна ме да влизам.

На вечеря се изтърси и половин Ирак. Тъпите американци ги избомбили. Знаех си, че има нещо гнило в тия съседи. Шефът ми мълчи. Нахранихме арабите с риба. Това му е специалитет на Ицето. Той изобщо много обича да храни с риба пустинните народи, голямо копеленце си пада. Един вид им казва „Скиите тъпаци, аз като живея на готино място мога да се тъвъълпча с риба и де що има водна сволоч“. Когато стигна до супата от желирани змиорки, някои вече го гледаха леко злобно. Абе като цяло е як пич, но понякога преиграва. Но нищо, арабите са готини. Полафих си с няколко. Напих ги с ракия. Пяхме мановар. Щяхме да пеем и черно фередже, но се сдържах. Очертават се забавни дни. В рая. Готино място. Райско